

॥ श्रीसूक्तम् ॥

हिरण्यवर्णां ह॒रिणीं सुव॑र्णरजतस्रजाम्।
च॒न्द्रां हिर॑ण्मयीं ल॒क्ष्मीं जा॑तवेदो म॒ आव॑ह॥१॥

तां म॒ आव॑ह जा॑तवेदो ल॒क्ष्मीम॑नपगा॒मिनी॑म्।
यस्यां हिर॑ण्यं वि॒न्देयं॑ गा॒मश्च॑ पु॒रुषा॑न॒हम्॥२॥

अ॒श्वपूर्वा॑ रथम॒ध्यां ह॒स्तिना॑दप्र॒बोधि॑नीम्।
श्रियं दे॒वीमु॑प॒ह्वये॑ श्रीम॑दि॒वीर्जु॑षताम्॥३॥

कां सोऽ॒स्मितां॑ हिर॑ण्यप्रा॒कारामा॑र्द्रां ज्वल॑न्तीं तृ॒प्तां
त॒र्पय॑न्तीम्। प॒द्मे स्थि॑तां प॒द्मव॑र्णां ता॒मिहो॑प॒ह्वये॑ श्रियम्॥४॥

च॒न्द्रां प्र॑भा॒सां य॒शसा॑ ज्वल॑न्तीं श्रियं लो॒के
दे॒वजु॑ष्टामुदा॒राम्। तां प॒द्मिनी॑मीं शरण॑म॒हं प्र॑प॒द्येऽल॒क्ष्मीर्मे॑
नश्य॑तां त्वां वृ॒णे॥५॥

आ॒दि॒त्यव॑र्णे तप॒सोऽधि॑जा॒तो व॒न॒स्पति॑स्तव॒ वृ॒क्षोऽथ॑
बि॒ल्वः। तस्य॑ फ॒ला॒नि तप॑सा नु॒दन्तु॑ मा॒यान्तरा॑याश्च बा॒ह्या
अ॒ल॒क्ष्मीः॥६॥

उपैतु मां देवसुखः कीर्तिश्च मणिना सह। प्रादुर्भूतोऽस्मि
राष्ट्रेऽस्मिन् कीर्तिमृद्धिं ददातु मे॥७॥

क्षुत्पिपासामलां ज्येष्ठामलक्ष्मीं नाशयाम्यहम्। अभूति-
मसमृद्धिं च सर्वां निर्णुद मे गृहात्॥८॥

गन्धद्वारां दुराधरूपां नित्यपुष्टां करीषिणीम्। ईश्वरीं
सर्वभूतानां तामिहोपह्वये श्रियम्॥९॥

मनसः काममाकूतिं वाचः सत्यमशीमहि। पशूनां
रूपमन्नस्य मयि श्रीः श्रयतां यशः॥१०॥

कर्दमेन प्रजाभूता मयि सम्भव कर्दम। श्रियं वासय मे
कुले मातरं पद्ममालिनीम्॥११॥

आपः सृजन्तु स्निग्धानि चिक्लीत वंस मे गृहे। नि च देवीं
मातरं श्रियं वासय मे कुले॥१२॥

आर्द्रा पुष्करिणीं पुष्टिं सुवर्णां हैममालिनीम्। सूर्या हिरण्मयीं
लक्ष्मीं जातवेदो म आवह॥१३॥

आ॒र्द्रां यः॑ क॒रि॒णीं य॒ष्टिं पि॒ङ्गु॒लां प॑द्म॒मा॒लिनी॑म्। च॒न्द्रां
हि॒र॒ण्म॑यीं ल॒क्ष्मीं॑ जा॒त॒वे॒दो म॒ आव॑ह॥१४॥

तां म॒ आव॑ह जा॒त॒वे॒दो ल॒क्ष्मी॑म॒न॒प॒गा॒मिनी॑म्। यस्यां॑ हि॒र॒ण्यं
प्र॒भू॒तं गा॒वो दा॒स्योऽश्वान्॑ वि॒न्दे॒यं पु॒रु॒षान॑हम्॥१५॥

म॒हा॒दे॒व्यै च॑ वि॒द्महे॑ वि॒ष्णु॒प॒त्यै च॑ धी॒महि॑।
तन्नो॑ लक्ष्मीः प्रचो॒दया॑त्॥१६॥